

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4360/2020
23.03.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Алиса Мунчић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова Београд, ПУ у Новом Пазару, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 172/20 од 16.06.2020. године, на седници одржаној 23.03.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 172/20 од 16.06.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Пазару П 118/14 од 31.05.2017. године, исправљеном решењем истог суда П 118/14 од 18.09.2017. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је обавезана тужена да тужиоцу накнади штету коју је претрпео као последицу неосновано одузетих ствари дана 15.11.2007. године и то ТМВ-а марке „Ман“, ... боје, регистарских ознака ... на име тоталне штете која се огледа у виду недостајућих делова, на ниво насталих оштећења, опште стање и временско техничке амортизације, па да тужиоцу исплати новчани износ од 447.196,65 динара, са законском затезном каматом почев од 15.11.2007. године, као дана одузимања, па до коначне исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име претпостављене штете, измакле користи и добити за некоришћење ТМВ-а марке „Ман“, ... боје, рег.ознака ..., исплати новчани износ од 6.163.250,00 динара, са законском затезном каматом од 01.09.2012. године, као дана вештачења до коначне исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади штету коју је претрпео као последицу неосновано одузетих ствари дана 15.11.2007. године и то безалкохолног и алкохолног пића, 2228 флаша „Синалко коле“ у ПВЦ амбалажи запремине од 2 л, 2289 флаша „Синалко оранж“ у ПВЦ боцама запремине 2 л, 564 флаше вина марке „Вранац жупски“ у стакленим боцама запремине од по 1 л, 830 флаша вина „АС-жупски“ у стакленим боцама запремине од по 1 л, 660 флаша вина марке „Ризлинг-жупски“ у стакленим боцама запремине од по 1 л, новчани износ од 390.239,28 динара, као и на име измакле добити износ од 1.122.020,00 динара, са законском затезном каматом почев од 01.09.2012. године, као дана вештачења до

коначне исплате. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова поступка плати 270.790,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 172/20 од 16.06.2020. године ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда са исправком, у ставовима другом и четвртом изреке, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да суд донесе пресуду којом ће обавезати тужену да тужиоцу на име претрпљене штете, измакле користи и добити за некоришћење ТМВ „Ман“ ... боје, рег.ознака ... исплати новчани износ од 6.163.250,00 динара, са законском затезном каматом од дана вештачења до коначне исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу, на име накнаде трошкова поступка исплати износ од 16.248,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане одлуке применом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/20), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоцу је од стране туженог одузета одређена количина безалкохолног и алкохолног пића, као и ТМВ марке „Ман“ ... боје, рег. ознака ..., о чему је сачињена службена белешка од стране ПУ у Новом Пазару 15.11.2007. године. Тужилац је био власник предметног возила на дан штетног догађаја и то по основу уговора о поклону закљученог са његовим оцем ББ из ..., који је претходно био власник наведеног теретног моторног возила и као власник уписан у саобраћајној дозволи. Тужени је против тужиоца поднео прекршајну и кривичну пријаву и у оба поступка затражено је изрицање мере одузимања заплећене робе, а у кривичном поступку и мера одузимања предметног ТМВ. Тужилац је у кривичном поступку ослобођен оптужбе да је извршио кривично дело недозвољене трговине из чл. 243 став 1 КЗРС, а у прекршајном поступку окривљени ДОО „Бос трејд“ из ..., чији је оснивач и власник тужилац, као и тужилац оглашени су одговорним за извршени прекршај из чл. 53 ст. 1 и 2 тач. 10 Закона о условима за обављање и промета робе и вршење услуга у промету робе и инспекцијском надзору. У прекршајном поступку изречена је мера одузимања предметне робе, док је у кривичном поступку одбијен захтев за одузимање предметне робе, као и ТМВ марке „Ман“. Тужилац је предметно ТМВ користио за сопствене потребе и сопствену корист у вршењу превоза робе за трећа лица и за потребе свог предузећа ДОО „Бос трејд“ из ... . Према налазу и мишљењу вештака економске струке у периоду од момента одузимања возила 15.11.2007.године па до августа месеца 2012.године године, када је израђен налаз и мишљење вештака, према Тарифи превоза робе као и Тарифи за изгубљени ауто дан коришћењем овог возила могла је бити остварена добит од 6.163.520.00 динара уз ангажовање сваког дана до 8 сати и пређених до 100 километара.

Врховни касациони суд закључује да је, код овако утврђеног чињеничног стања, другостепени суд правилно преиначио првостепену пресуду у побијаном,

усвајајућем делу, одбијањем тужбеног захтева тужиоца којим је тражио да суд тужену обавезе да му накнади материјалну штету због измакле користи у траженом износу, оцењујући да на страни тужене не постоји одговорност, нити противправно понашање, јер је тужена у свему поступала у складу са одредбом члана 82. и 86. ЗКП, те да у раду органа тужене нема прекорачења у обављању дужности и противправности у поступању, односно неправилног и незаконитог рада, чиме је искључена њена одговорност за евентуалну штету прописана одредбом члана 172.ЗОО.

Одредбом члана 82 Законика о кривичном поступку („Службени лист СРЈ“ бр. 70/01, 68/02, 72/09) било је прописано да ће се предмети који се по кривичном закону имају одузети или могу послужити као доказ у кривичном поступку, привремено одузети и предати на чување суду, или ће се на други начин обезбедити њихово чување. Одредбом члана 86. истог Законика било је прописано да ће се предмети који су у току кривичног поступка привремено одузети, вратити власнику, односно држаоцу, ако поступак буде обустављен, а не постоје разлози за њихово одузимање из чл. 512 ЗКП (интереси опште безбедности или разлози морала), те да ће се предмет вратити власнику, односно држаоцу и пре окончања кривичног поступка, ако престану разлози за њихово одузимање. Одредбом члана 172. Закона о облигационим односима предвиђено је да правно лице одговара лице за штету коју његов орган проузрокује трећем лицу у вршењу или у вези са вршењем својих функција. Према одредби члана 189. став 3. ЗОО при оцени висине измакле штете узима се у обзир добитак који се могао основано очекивати према редовном току ствари или према посебним околностима, а чије је остварење спречено штетниковом радњом или пропуштањем.

Са гледишта одговорности за накнаду штете у виду измакле користи потребно је да се испуне законом предвиђени услови – да корист није остварена, да постоји одређени степен извесности да би била остварена („редован ток ствари“) као и допуштеност основа по коме би била остварена. О томе да ли постоје сви ови услови, који само уколико су кумулативно испуњени, доводе до одговорности за накнаду изгубљене користи, одлучује суд у сваком конкретном случају. Постојање и обим измакле користи у смислу члана 189. став 3. ЗОО дужан је да докаже тужилац (оштећени). Правилна је примена правила о терету доказивања код одлучивања о захтеву за накнаду штете због некоришћења возила, с обзиром да тужилац није приложио доказе на основу којих би се израчунала штета по овом основу. Без ових доказа, на основу којих би се евентуално утврдиле чињенице да је тужилац, односно његова фирма пословала у спорном периоду, да је одузето возило било регистровано за превозничку делатност, цену услуга и околност да ли је тужилац, предузео радње да смањи штету или да до штете не дође, висина измакле користи се у конкретном случају не може утврдити, због чега је, метод вештачења који је за то коришћен неприхватљив. Основ одузимања и задржавања возила је у самом закону. Тужилац није у току поступка доказао да је у поступању органа тужене приликом одузимања возила било, нити у чему се састоји, незаконито и противправно поступање органа тужене, а које би било у узрочно-последичној вези са насталом штетом за тужиоца, и које би водило одговорности тужене у смислу члана 172. став 1. ЗОО. Чињеница да је у кривичном и прекршајном поступку тужиоцу одузето возило, сама по себи не даје право оштећеном да оствари накнаду материјалне штете, ако у радњама органа тужене нема незаконитог и противправног поступања, као што је овде случај. Код изнетог, неосновани су наводи ревизије о погрешној примени материјалног права, а наводе у ревизији којима се оспорава утврђено чињенично стање, Врховни касациони суд није ценио, с обзиром да се ревизија из ових разлога не може изјавити (члан 407. став 1. ЗПП).

На основу изложеног, Врховни касациони суд је применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци пресуде.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић